

Als egels konden lachen

Daar stonden ze dan: moeder met 3 hartverwarmende dochters. We hadden ze erbij geëta-
leerd omdat er toch ruimte genoeg was. En ze waren zo geplaagd dat iedereen ze kon be-
tasten. Oh, even een misvatting-eliminierende toelichting.

Jaar: 1957. Gemeente: Tilburg. Plaats van handeling: natuurhistorisch museum. Tijd: zater-
dagmiddag.

Twee zalen hadden we ter beschikking om alles wat met ratten en muizen samenhang, den
volke te tonen, 6 weken lang. En vanwege die overvloedige kubieke meters was aan alles
aandacht besteed, tot folklore en natuurlijke vijanden toe. De museumingang werd beheerst
door de in sinister blauw licht opererende Rattenvanger van Hameln.

Nu draait deze korte flits om die natuurlijke vijanden. Behalve de marterachtigen, roof-
vogels en uilen, prijkten daar ook moeder-egel met 3 jonkies (het bovengesignaleerde femi-
nakwartet). 'n Jaar of wat later heb ik de dame plus aanhang uit de rijen der natuurlijke
vijanden verwijderd omdat Hebt U ooit een egel achter een muis zien hollen?
Waarom hij dan, vooral ten plattelande, als muizenvanger staat geboekstaafd? Ach, 'n
dode of traaglopende muis (aan 't eind van z'n krachten) wil ie nog wel verorberen en zo
zal hij meermalen door een boer zijn betrappt. Edoch, rasechte muizenvangers, vergeet u 't
maar.

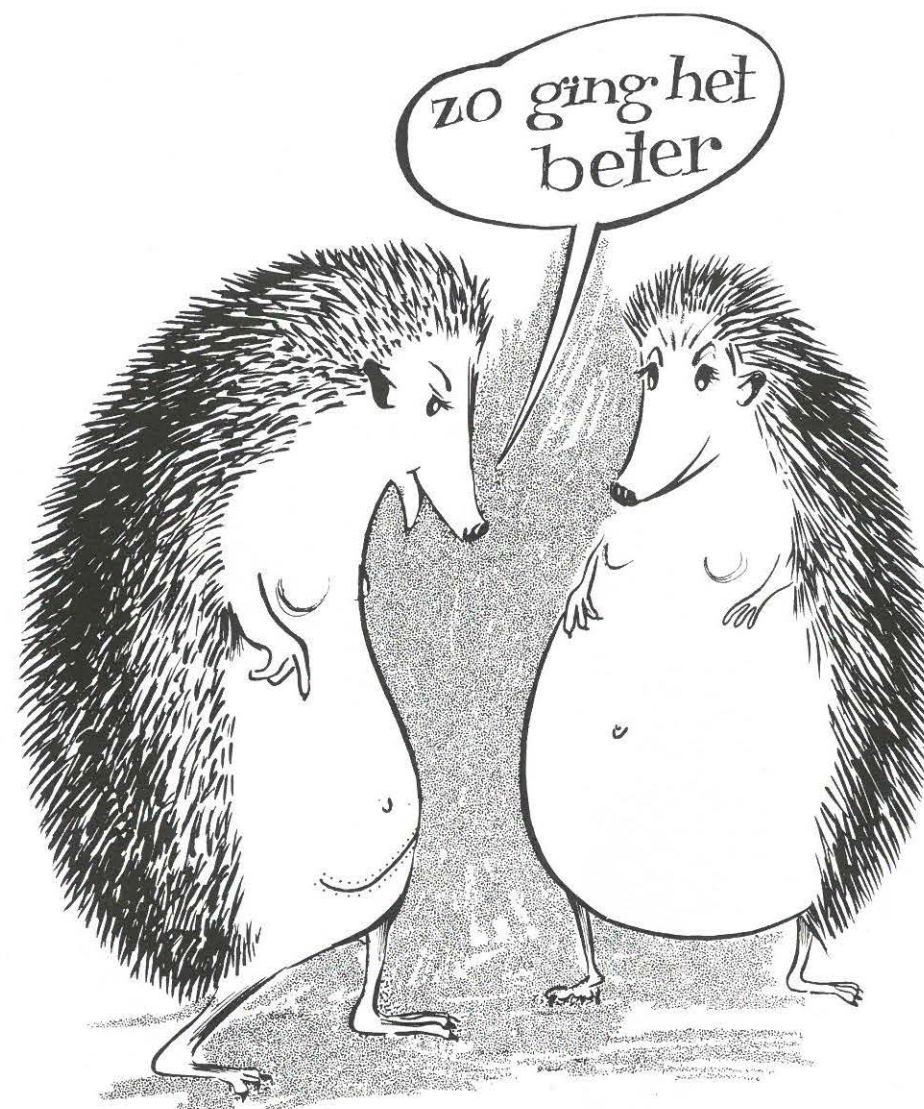
Die bewuste zaterdagmiddag dus. Eivolle zalen, voor elke 0,5 m moest worden geknukt.
Ik stond geposteerd bij de natuurlijke vijanden, toen ik naast me een mannenstem hoorde:
„jongens, kom eens hier; kijk, daar heb je nu 'n bewijs hoe wreed de natuur is”. Ik onder-
ging een moment van stokstijf- en sprakeloosheid, terwijl meneer intussen z'n biologie-
college voortzette: „Strijk eens over die harde stekels van de kleine egels. Begrijp je nu wat
het moederlichaam moet verduren als de jongen geboren worden?” In stijgende verbouwe-
reerdheid zag ik de 3 kinderen, 8—14 jaar, met ietwat pijnlijke trekken over de egelruggen
aaien.

Tableau: vader met drie spruiten staat vis-à-vis moeder-egel met kroost, bare nonsens te
verkoppen. En dat ten aanhore van tientallen bezoekers.

Op dat moment voelde ik m'n spraak terugkeren: „meneer, als ik u even in de rede mag
vallen ik weet niet in welke kwaliteit u hier staat voor te lichten”. „Ik ben onderwij-
zer”. Klap op de vuurpijl. Ik heb de kinderen bij me geroepen en een niet mis te verstane
correctie gegeven op Pa's wrede-natuurfilosofie. Ten aanhore van diezelfde tientallen be-
zoekers.

Dat was anno 1957. Zoiets wordt nu natuúrljik niet meer verkondigd.

G. J. Pop

Anno 1976.

Tekening R. J. Havlik.